

Висушили карі очі

Дівочії ночі.

«Черниця Мар'яна»

Розплелася густа коса

Аж до пояса,

Розкрилися перси-гори —

Хвилі серед моря,

Засіяли карі очі —

Зорі серед ночі,

Білі руки простяглися —

Так би й обвилися

Кругом стану, і в подушку

Холодну впилися,

Та й залякли, та й замерли,

З плачем рознялися.

«Нащо мені коса-краса,

Очі голубині,

Стан мій гнучий... коли нема

Вірної дружини?

Немає з ким полюбитись,

Серцем поділитись...

Серце моє! Серце моє!

Тяжко тобі битись

Одинокому. З ким жити,

З ким, світе лукавий,

Скажи мені... Нащо мені

Тая слава... слава?

Я люблю, я жити хочу

Серцем, не красою!

А мені ще й завидують,

Гордою і злою

Злії люди нарікають,

А того й не знають,

Що я в серці заховала...

Нехай нарікають,

Гріх їм буде... Боже милий,

Чому Ти не хочеш

Укоротити свої темні,

Тяжкі мені ночі!..
Бо я вдень не одинока —
З полем розмовляю,
Розмовляю і недолю
В полі забуваю,
А вночі...» Та й оніміла,
Сльози полилися...
Білі руки простяглися,
В подушку впилися.

18 мая 1844
СПБ